

ת"פ 16718/03/17 - מדינת ישראל נגד יעקב אמון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 16718-03-17 מדינת ישראל נ' אמון

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד כלב לופז
נגד
הנאשם יעקב אמון
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

גזר דין

השתלשלות ההליך:

- ביום 14.11.17 הודה הנאשם בכתב האישום והורשע בעבירות הבאות:
 - א. הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) תשמ"ב-1982;
 - ב. איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
 - ג. תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין הנ"ל;
- לבקשת ההגנה הופנה הנאשם לשירות המבחן ונערכו בעניינו שני תסקירים, מיום 4.3.18 ומיום 3.10.18: שירות המבחן עמד על מאפייניו הייחודיים של הנאשם, שעיקרם הנמכה קוגניטיבית ועמה גם קשיים בהבנה והפירוש מצבים חברתיים, ומבקש לנצל את המוטיבציה השיקומית של הנאשם כדי לשלבו בטיפול המיועד לאנשים במצבו. השירות התריע מפני חומרת הפגיעה בנאשם, אם יופעל מאסר מותנה שהוטל עליו, והמליץ לנקוט באפיק משקם של הארכת תוקפו של המאסר המותנה, חיוב בשמונים שעות של"צ והעמדה במבחן.
- היום 9.10.18 הצדדים טענו לעונש:

התביעה עתרה לעונש שעיקרו מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות, ובנוסף מאסר מותנה, קנס ופיצוי;

ההגנה עתרה לאימוץ המלצתו של שירות המבחן;

מעשי הנאשם:

1. בתקופה הרלוונטית לאישום התגורר הנאשם ביהוד, והנפגעת גב' רות בית-אריה התגוררה בסמוך, כשאין בין השניים היכרות מוקדמת.
2. החל מיום 29.6.16 ועד ליום 29.7.16 התקשר הנאשם לנפגעת שש פעמים ושלה לה חמישה מסרונים, על-אף בקשותיה שיחדל מכך. באחד המסרונים אף איים הנאשם על הנפגעת, ש"ישבור לה את העצמות".
3. ביום 24.7.16 בשעה 01:00 שבה הנפגעת לביתה עם חברים, ואז ניגש אליה הנאשם, גידף אותה וסטר לה.

נסיבות הקשורות בעבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. כללם של מעשי הנאשם נעשו במסגרת זמן מוגדרת, נגד הנפגעת, כשמעשי הנאשם מסלימים. מוצדק אפוא לראות בכלל המעשים "אירוע עבירה" אחד, נושא לקביעתו של מתחם אחד.
2. הערכים שנפגעו במעשי הנאשם הם ראשית לכל שלווה נפשה של הנפגעת וזכותה לחיות את חייה כרצונה, חופשית מלחצים אסורים. הנאשם פגע בערכים אלה באופן חמור, כשהטריד את הנפגעת באופן חוזר ועד לאיומי אלימות של-ממש. עוד פגע הנאשם באופן מהותי בערכי שמירת הגוף והבריאות ובאוטונומיות האדם על גופו, כשסטר לנפגעת.
3. למעשי הנאשם אין בסיס ברור, וככל הנראה מקורם ביכולותיו המוגבלות של הנאשם, לרבות מוגבלות הבנתו את טיב מעשיו. עיקר הנזק שנגרם, והוא ממשי ביותר, גלום בתחושות הפחד, העלבון ואבדן הביטחון שחשה בוודאי הנפגעת.
4. בשיקולן של כלל הנסיבות במקרה הקונקרטי שלפנינו, תוך התאמה למדיניות הענישה הנוהגת, יקבע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה ושל"צ לבין שנת מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בעבירות - קביעת העונש במתחם ודרך הטלת העונש:

1. הנאשם יליד 1965, כבן 53 כיום, רווק המתגורר בדירת שיוכן קטנה שירש מאמו המנוחה, עם שניים מאחיו ועם ילדיהם. הנאשם נכה מחמת מחלת הפוליו ופרנסתו על קצבת נכות ועל עבודות שיפוץ בהיקף חלקי. מוצא הנאשם במשפחה נורמטיבית אך דלת-אמצעים, ומילדותו חווה קשיים רגשיים, קוגניטיביים וחברתיים שלא מצאו מענה ראוי.
2. לחובת הנאשם הרשעות קודמות בתחומי האלימות והרכוש [תע/1], אך רובן נוגעות לעבירות קלות שהתיישנו, והרשעה מאוחרת הובילה לעונשי מאסר מותנה והתחייבות. אין מאסר מותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, ונראה כי נפלה שגגה בשירות המבחן.
3. הנאשם מתקשה להבין מצבים חברתיים, קושי שעמד כנראה בבסיס מעשיו, ואולי גם בבסיס הסתבכויותיו בעבר. הנאשם סובל מבדידות ומניכור והביע מוטיבציה להירתם לטיפול ייעודי, במסגרת קבוצה טיפולית בנאשמים שסובלים מהנמכה קוגניטיבית.

4. שירות המבחן מאמין שהטיפול המוצע יכול לקדם ולשקם את הנאשם, כשעיקרו מתמקד בזיהוי ובהבנה של מצבים חברתיים, פיתוח מיומנויות תקשורת, וחיזוק הידע והאבחנה בין המותר לבין האסור. השירות חושש כי כליאתו של הנאשם כיום, כשהוא דל כוחות, יהיה הרסני. עוד הבהיר השירות, כי פחת הסיכון להישנות של עבירות אלימות.
5. שירות המבחן ממליץ אפוא על אפיק טיפולי: הארכת המאסר המותנה, צו מבחן לצורך הטיפול הנ"ל, וקונקרטיות ענישתית באמצעות של"צ (שהיקפו יוגבל לנוכח מצבו הבריאותי של הנאשם).
6. כאמור לעיל, אין מאסר מותנה שניתן להפעילו בתיק זה. כך או אחרת, שוכנעתי כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם קרוב לתחתית המתחם ולהימנע מענישה של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת לנוכח נתונים כבדי משקל:
- א. פגיעות המיוחדת של הנאשם עלולה להוביל לכך שעונש מאסר יהא עבורו מזיק במיוחד, או אף הרסני;
- ב. הנאשם הודה ונטל אחריות, ולו פגומה וחסרה, כפועל-יוצא של מגבלותיו. הודיית הנאשם חסכה משאבי ציבור ואת עדות הנפגעת;
- ג. נסיבות חייו הקשות של הנאשם, ובפרט חסכי ילדותו ונערותו, ששירות המבחן קושר להתנהגותו, מגבלותיו ואף המעשים דנן;
- ד. עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, ורובו רחוק מאוד בזמן;
7. לנוכח כל האמור, אאמץ את גישתו הטיפולית-שיקומית של שירות המבחן, אך עוד אוסיף חיוב כספי של פיצוי, ולו סמלי, כאמצעי נוסף שיבהיר לנאשם את הפגיעה שפגע בנפגעת.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירה עליה הורשע בתיק זה;
- ב. פיצוי בסך 600 ₪ לזכות הנפגעת (עדת תביעה 3 בכתב האישום), שיופקד עד ליום 1.12.18, אחרת יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל;
- ג. צו מבחן למשך שנה מהיום. הנאשם מוזהר כי הימנעות משיתוף פעולה עם שירות המבחן תוביל להשבת התיק לבית המשפט ולגזירת עונש חלופי נוסף;
- ד. צו של"צ בהיקף של שמונים שעות. הנאשם מוזהר כי אי-ציות להוראות שירות המבחן, או הממונים במקום השל"צ, יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולגזירת עונש חלופי נוסף;

הוראות נלוות:

א. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן, המתבקש להגיש תכנית של"צ עד לדיון הנקבע עתה ליום **21.11.18** שעה 09:00, כשהנאשם מזהר בדבר חובת התייצבותו לדיון. אם תגיע התכנית קודם לדיון, תאושר על הכתב והצדדים יופטרו מהתייצבות;

ב. פיקדונות, אם היו, יושבו לנאשם;

ג. מוצגים, אם קיימים, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מיום אישור תכנית השל"צ.

ניתן היום, ל' תשרי תשע"ט, 09 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.